

Ông Tặng xứ tuyết

ĐÔNG THIÊN

Từng bước chân khoan thai đạp lên thảm lá vàng xào xạc, từng hơi thở nhẹ hòa quyện vào khí trời se se lạnh. Thầy ung dung bước trên con đường mòn quanh co dẫn lên núi. Con đường này mười lăm năm nay đón bước chân hành thiền của thầy. Cảnh vật, cỏ cây quanh đây dường như đã quen thuộc bóng dáng thầy. Bọn sóc nhậy nhót quanh quẩn mà không hề sợ sệt. Mẹ con nhà nai tròn xoe mắt nhìn thầy quên cỏ gặm cỏ bên vệ đường. Lòng từ bi như từ trường lan tỏa dọc theo bước đường của thầy. Bất chợt thầy thấy bên tảng đá nhô ra sát bờ sông có bóng nữ nhân ngồi một mình. Thầy chợt dạ tự nhủ:

- Yêu quái trên ta chẳng? Ta đã đi trên con đường mòn này bao năm rồi mà!

Thầy vẫn ung dung bước tới, khi còn cách cô gái mười mét thầy gọi:

- Này cô gái kia! có sao ngồi nơi vắng vẻ một mình? Trời tối rồi, hãy về đi, kéo nguy hiểm.

Thầy nói ba lần cô gái mới lên tiếng:

- Về đâu bây giờ? tôi chẳng còn gì để mất nữa cả!

Nghe qua thầy cũng đoán được câu chuyện thế nào rồi. Thầy bèn nói:

- Cô về đi! Cô còn cha mẹ, anh em; cô còn tương lai của cô!

Cô gái thút thít:

- Bao nhiêu yêu thương, tin tưởng giao hết cho người. Nay người ta phụ con rồi nên con muốn gửi mình nơi khúc sông này!

Cô gái dứt lời thì thầy khóc rống lên rất thảm thiết. Cô gái ngạc nhiên hỏi:

- Sao thầy lại khóc?

Cô gái từ ngạc nhiên sang bối rối cao độ mà không biết làm sao, lúc bấy giờ thầy mới nói:

- Tôi thờ sư phụ đã ba mươi năm vậy mà nay sư phụ đuổi tôi đi. Giờ tôi không còn ai, không nơi nương tựa... nên cũng định đến khúc sông này tự tận!

Cô gái nghe xong mới nói:

- Thầy có thể tìm sư phụ khác mà thờ, quanh đây còn nhiều chùa thầy có thể xin tá túc, việc gì phải tự tận?

Chỉ chờ có thế, thầy nghiêm sắc mặt nhìn thẳng mắt cô gái, giọng cương quyết:

- Cô đã biết chuyện có sao không về đi còn ở đây toan tính hại thân? Chỉ vì một chàng trai vô duyên với mình mà đành cướp công cha mẹ sao?

Cô gái hoàn toàn bị khuất phục, cúi đầu tạ ơn thầy rồi xuống núi.

Thầy tiếp tục cất bước đi lên. Lòng thầy cảm thấy có chút xót xa thương cảm cho đời:

- Chúng sanh khổ, khổ chúng sanh! Tình ái dính mắc khổ lại thêm khổ.

Lên chót đỉnh thầy ngồi xếp bằng trên lá khô tĩnh tâm, điều hơi thở. Từng chiếc lá vàng cuối thu bay bay trong gió, có chiếc rơi trên y thầy trông như những con bướm lớn đậu trên thân. Mặt trời dần dần xuống thấp, bóng thầy như lồng trong bóng hoàng hôn. Một cảnh tượng đẹp như thật như mơ.

Canh tư hôm sau thời công phu thầy pha trà ngồi bên cửa sổ nhìn ra sân chùa. Chợt thấy tuyết bay thầy buộc miệng nói thầm:

- Thời gian qua nhanh cuốn đi tất cả, vô thường chẳng đợi ai; hôm qua lá vàng còn rơi vậy mà sớm nay tuyết đã rơi rồi.

Ngoài hiên một lớp tuyết mỏng tinh khiết phủ khắp sân cỏ càng làm cho ngọn đèn lồng treo bên hiên thêm đẹp lạ kỳ. Thi hứng khởi lên thầy lấy giấy phóng thảo một đoản khúc:

- *Bỏ quên phố thị bên đời*
Độc thân hành cước dạo chơi rừng thiên
Thảo lư đánh giấc thùy miên
Tỉnh ra tuyết đã ngoài hiên đong đầy

Thầy hôm nay có cuộc hẹn với các phóng viên. Họ muốn gặp thầy về câu chuyện rắc rối mấy tuần trước. Số là có tờ báo là cái muốn câu khách, bịa chuyện thầy tư tình với một nữ thí chủ. Họ còn mạo phạm viết thư tình bảo là của thầy. Những kẻ quá khích, những người cả tin kéo đến la ó đòi thầy phải ra đi... Các đồ đệ thân cận bảo thầy phải thưa họ ra tòa. Thầy gạt đi:

- Thôi đi! các con không cần làm gì cả, cái bong bóng khi nó xì hết hơi thì như miếng giẻ thôi! Và lại chúng ta con nhà Phật, tin sâu nhân quả; có thể trong quá khứ từng gây rắc rối cho họ nên nay họ lại tìm đến ta!

Đúng hẹn giới truyền thông đến thật đông. Họ vào đề ngay mà không khách sáo đưa đẩy gì cả:

- Thầy nghĩ sao khi tờ báo ấy tố thầy có tư tình?

Thầy cười:

- Tình chung cho cả chúng sanh còn chưa xong lấy đâu ra tư tình?

- Thầy có ý kiến gì về những bức thư tình mà họ bảo của thầy?

Thầy cười rất an nhiên:

- Nhờ các ông về thưa với bà chủ báo rằng: Thư tình viết thế vụng lắm! Nếu tôi viết thì mùi hơn nhiều.

Sau hơn một tiếng trao đổi, nhóm phóng viên lấy làm thỏa mãn lắm, trông họ thay đổi với thiện cảm hẳn. Họ xin hỏi câu cuối:

- Ngoài vụ này, chúng tôi còn nghe một tin khác. Người ta đồn thầy là bậc cao tăng, đến đây ẩn thân để hành hoá?

Bấy giờ thầy cười to giờ ta như ra giấu bịt miệng lại:

- Vừa mới đẩy người ta xuống tận bùn sao giờ lại thổi lên tận mây xanh vậy? Các ông đừng nói như thế nữa nhé! Tôi chỉ là ông tăng bình thường đến đây dạy tuyệt hoằng dương chánh pháp; nơi nào cần thì tôi đến, xong việc thì tôi đi.

Buổi phỏng vấn kết thúc bằng bữa cơm chay khoản đãi. Tăng chúng, Phật tử cùng mọi người đều thấy hoan hỷ vô cùng. Kể từ năm ấy ai cũng thân mật mà cung kính gọi thầy: Ông tăng xứ tuyết.

Đông Thiện